

Oponentský posudek na diplomovou práci Bc. Karin Vodičkové

Vedení hráče v tenisovém utkání - koučink

88 stran, abstrakt v jazyce českém i anglickém, 1 obrázek a 3 grafy zakomponované v textu, 51 odkazů v přehledu bibliografické citace včetně odkazů na internetové zdroje, 7 stran jako příloha.

Koučink, koučování je v české terminologii teorie a didaktiky sportovních her chápán jako vedení či řízení hráče (hráčů) v utkání. Nic na věci nemění skutečnost, že v anglo-americkém pojetí sportu má stejný výraz obecnější význam a uplatňuje se i pro činnost trenéra (kouče) v tréninkovém procesu. V každém případě jde o velmi zajímavý námět, a to námět ukrývající celou řadu podnětů jak k úvahám spíše praktičtějšího zaměření, tak pro tvorbu teoreticko-výzkumných elaborátů. Je zřejmé, že předložená diplomová práce, prezentující fenomén koučování na podkladech tenisu, vyvíjí snahu se v problematice orientovat propojeností obou odkazů. V aspektech předběžného hodnocení práce jde o velmi příjemné zjištění. Zmíněné úsilí totiž vede k eliminaci spekulací a řešením více zviditelňuje věrohodnost celého zpracování. V kontextu s tím lze ocenit i identifikaci tenisu jakožto sportovní hry, která s ohledem na charakter koučování poodkrývá v porovnání s jinými sporty přece jenom určitá specifika.

Práce si klade za cíl zjistit, utřídit a porovnat zkušenosti hráčů a trenérů s koučováním v tenisu. Koncept zahrnuje i otázky jejich názorů, resp. postojů na zavedení koučinku do tenisových soutěží, součástí se rovněž stává pátrání v okolnostech vztahu k pojmu „ideální kouč“. Z takového vymezení se dále odvíjí konkretizace několika úkolů s poukázáním na vyústění jejich realizací do písemného vyjádření.

Práce má povahu empirického výzkumu a této povaze také odpovídá její sestavení. Na úvod a teoretická východiska, bohatě proložená citacemi materiálů domácí i zahraniční provenience, navazuje dílčí pasáž se stručně ale jasně vyčleněným cílem a s úkoly práce, dále část metodologická a část pojednávající současně s diskusí o výsledcích realizovaného výzkumu. Závěr práce odvíjí polemiku porovnáním cílů práce s dosaženými výsledky a jejich interpretací.

Co se týká charakteru aplikovaných metod, nese elaborát všechny příznaky kvalitativního výzkumu. Ke sběru dat je zvolen a připraven řízený rozhovor s využitím jak otevřených, tak i zavřených otázek. Rozhovory jsou zvlášť koncipovány pro skupinu trenérů tenisu a zvlášť pro skupinu hráčů. Jedná se o správné rozhodnutí, neboť je na první pohled zřejmé, že se přístupy k nastolenému problému a hladina názorů na jeho chápání budou či musí u obou skupin odlišovat. Celkově bylo osloveno 25 respondentů – 14 hráčů a 11 trenérů.

Práce má bezpochyby velmi dobrou úroveň. Nelze zásadně nic namítat ani proti zpracování ve smyslu jeho obsahově teoretické stránky ani proti jeho formální úpravě. Kvalitativní přístup k řešení stanoveného problému je výstižný a odpovídá zaměřenosti na společenský fenomén, který lze jen obtížně vyjádřit kvantitativní cestou. Přesto si právě v kontextu s tím dovolíme upozornit na jednu nesrovnalost. Vyplývá z určitého rozporu mezi předsevzetími pro aplikaci metod zpracování získaných dat (viz s. 52) a vlastní realizací (viz kapitola Výsledky a diskuse). Již teoretické podklady pro takovou aplikaci jsou poněkud mlhavé (např. „Při zpracování dat jsme se řídily pokyny Hendla“), jindy neodpovídají následné realitě (např. „Nejčastěji bylo využíváno přiřazování kódů k množině textů ...“). V souvislosti s tím nás okamžitě napadají otázky typu „O jaké pokyny Hendla se jedná?“ „Na základě čeho se uskutečnilo přiřazování kódů?“ apod. Na obranu autorky práce budiž řečeno, že zpracování dat patří v kvalitativních výzkumech k těm nejvíce choulostivým problémům a že vyžaduje určité zkušenosti. Nicméně zmíněné otázky se z naší strany zcela nepochybně stanou předmětem obhajoby.

Práci doporučujeme k obhajobě.

